

Recensie: Gitte****1/2

DE Studio Antwerpen
vrijdag 19 januari 2018



foto © Theater FroeFroe

Recensie:

Met Gitte bewerkt theater FroeFroe 'Galgenmeid' van Jean-Claude van Rijckeghem & Pat Van Beirs uit 2010 naar erg boeiend conceptueel figurentheater. Julie Delrue speelt op grandioze manier een innemende en ontwapenende Gitte die opgevoed werd in het weeshuis en haar ouders nooit gekend heeft. Ze is een kind zonder vader en dus als een vis zonder water. Delrues taal in feilloos, haar Algemeen Nederlands is een ware streling voor het oor. Dát in combinatie met perfect gedoseerde handgebaren en mimiek, zorgt ervoor dat ze deze voorstelling moeiteloos weet te dragen als hoofdrolspeelster.

We zijn op het einde van de zestiende eeuw wanneer de Nederlanden bij het Spaanse Koninkrijk behoren. Op een dag wordt Gitte betrappt op diefstal, en dreigt ze op de brandstapel te belanden. Maar de zegel op een halsketting die ze draagt, wijst erop dat ze mogelijks de dochter is van de Spaanse aanvoerder van de oorlogsvloot, ofwel El Capitano. Ze wordt op missie gestuurd om 7 wereldkaarten te bemachtigen waarop de oorlogsplannen tegen de Lage Landen staan. Die opdracht verdwijnt op de achtergrond, ze houdt haar opdrachtgever aan het lijntje, wanneer ze verliefd wordt op de stierenvechter Don Domingo (waar haar stiefmoeder "gespeeld door Mieke Laureys" ook iets voor voelt). Gitte stal haar eerste kus van de letterzetter Johannes Vuylsteke die ook wat voor haar voelt net voor ze terecht zou staan. Aan hem moet ze rapporteren, maar wanneer hij op een dag vindt dat de maat vol is dat hij zo weinig info krijgt, dreigt hij haar te verraden. Gitte werd nog voor ze op missie gestuurd werd als straf letterlijk gebrandmerkt met het woord 'Dief' op haar rechter schouder. Wanneer de Spaanse koning dat te horen krijgt na de huwelijksnacht "die muzikaal begeleid wordt op de tonen van 'Dona nobis pacem' (bezorg ons vrede) tussen Gitte en de matador mag haar echtgenoot doen wat ie wil. Hij laat haar verdrinken"

Gitte is dus een erg spannende voorstelling geworden maar het is vooral ook de mix met liefde en humor die werkt. Wanneer ze vertelt wie haar vader is, wordt dat onthaald op een 'ola!' waarbij Delrue hen heerlijk speels corrigeert met een 'olé'. Te gek zijn overigens ook de twee Chikka's, poppen die opvallende gelijkenissen vertonen met Rihanna. De voorstelling refereert trouwens met 'ela ela' ook naar diens 'Umbrella'. Dat alles leidt tot een geweldig straf 'Ont-Spanje', een song die stevig knipoogt naar R&B en hiphop. Over paraplu's gesproken, wanneer de stierenvechter en Gitte elkaar complimentjes geven, leidt dat onder andere tot een fraai 'Als jij een paraplu was, mag het elke dag regenen.' terwijl we helemaal wegsmelten bij een 'Als jij een Chokotoff was, mag je smelten op mijn tong.' Er is ook ruimte voor wat tristesse en eenzaamheid, wanneer Gitte terugkijkt naar haar jeugd en hoe ze zonder vader is opgegroeid.

Verder blijken stiefmoeder en stiefdochter het niet al te best met elkaar te vinden wat hen tot een dance battle brengt. 'Rotwijf' en 'kutjong' noemen ze elkaar. Don Domingo verwijt zijn vrouw dan weer: 'Je hebt me in 20 jaar geen kind kunnen geven. Je bent rot vanbinnen.' terwijl Gitte als buitenlander op de korrel wordt genomen wanneer ze nog maar net is aangekomen: 'Is dit een meisje? Tegenwoordig zie je het verschil niet meer ...' Helemaal te gek wordt het wanneer de pop Don Domingo zijn molensteenkraag rond zijn middel vastmaakt en overgaat in een stukje ballet dansen op Tsjaikovski's Het Zwanenmeer. I Solisti brengt de overbekende melodie eerst

solo op hobo, waarna ook fagot en klarinet een deel voor hun rekening nemen én in dialoog gaan met de elektrische gitaar.

FroeFroe's poppenspel is opnieuw van erg hoog niveau. We stippen graag Annelore Stubbes personage aan van de knokelige heks die zich in een kraai kan laten veranderen. Dat dierlijke zit ook in de bewegingen van de heks, met snelle tics alsof ze zich constant moet krabben. De kreetjes die Stubbe zo nu en dan ook slaakt, zijn gewoonweg om van te smullen. Samen met Gittes tekst: 'Echte heksen hebben rode ogen en haar op hun tenen.' zorgt dat voor een van de vele topmomenten uit deze erg boeiende voorstelling.

< Bert Hertogs >

Gitte tourt enkele maanden doorheen heel Vlaanderen, om uiteindelijk te eindigen in HetPaleis voor de Kleppers XS op 20 mei 2018 om 19 uur.

Spel, poppenspel: Julie Delrue: Gitte. Dries De Win: Johannes (pop), El Capitano (pop), Don Domingo (pop). Mieke Laureys: Baljuuw (masker), La Mama, Chikka (pop). Filip Peeters: Beul (pop), El Capitano (pop), Dokter (pop), Don Domingo (pop). Annelore Stubbe: Neelken (pop), El Capitano (pop), Chikka (pop), dokter (pop), Stier (beest) Don Domingo (pop).

Regie: Marc Maillard Muziek: Kamerorkest: I SOLISTI met Kasper Baele, Nele Delafonteyne, Tomonori Takeda, Francis Pollet (orkestleiding) en Arne Leurentop. Videocreatie: Stijn Gruppings en videorealise: Tim Oelbrandt Techniek licht en klank: Tim Oelbrandt en Jonas De Wulf Tekst: Mieke Laureys, Marc Maillard, naar het boek Galgenmeid van Pat Van Beirs en Jean Claude Van Rijckeghem Poppen: Patrick en Marc Maillard, Ina Peeters, Astrid Michaelis Kostuums: Astrid Michaelis Decor: Bruno Smeyers, Klaartje Vermeulen e.a.